

מתורתו של צדיק אביך יעקב

משנתו של מרן רבי יעקב אביחצירא זי"ע | על דרך הפשט לקט דרושים ומאמרים, בביאור פשט מצוות התורה וענייני עבודת הש"ת שגלקטו מכל ספריו הק'

הג הסוכות תשפ"ד

מחשבות בלב איש (משלי יט כא), זו עולה וזו יורדת, והשרוד במחשבתו לא נשאר לו עבודת ה', ולזה אמרנו **כפת לשון קשירה**, כמו 'כפתו בסרבליהו' (דניאל ג כא), דביענין כל המחשבות יחדו יהיו תמיד קשורים קשר אחד לעבודתו ויתברך, כאשר הצדיקים שמתחבטותם תמיד עם ה', והצדיקים נמשלו לתמר, שנאמר (תהלים צב יג) 'צדיק כפתר יפרח'. וזהו **כפת תמרים** דהינו הלב יהיה כפות וקשור לעבודתו ויתברך כמו הצדיקים הנמשלו לתמר, ולכן יטהר לבו ומחשבותיו ביותר, כי עקר השקרה בלב תלויה:

ההדס דמה לעיניים ורומזו שצריך לשמדם כראוי

וענף עץ עבת הוא ההדס, הדומה לעינים, שצריך לשמרו עיניו מראות ברע, משום דעיניו ולבא סרסורי עברה נינהו (ירושלמי ברכות פ"א ה"ה), ואם לא עשה להם שמירה כראוי כל הגוף נגרר אחריהם. ומה שקראתם התורה **ענף עץ עבת**, לפי שהקדוש ברוך הוא עשה הנביאים על העינים, לפי שכשרואה האדם בעיניו דבר שאסור לראות יסתם עיניו מיד, לפיכך אמר **וענף עץ עבת**, דהינו הענפים שהם הנביאים שעשה הקדוש ברוך הוא לעינים, ששומרים ומגנים עליהם כמו הענפים השומרים את האילן, כך אלו עבותים ומגנים על העינים, אם תראה שום דבר רע מיד תסתם אותם. והנה **ענף גימטריא עיניכם**, ו**עין גימטריא עיניך**, **עבת קרי בה' בת עין**, לרמוז העינים בכל התבות, דהם **הענף והם העין והם העבת**, דכל עקר הגוף בהם תלוי, דאם אין עין רואה אין הלב חומד [וכו']:

הערבה דומות לשפתיים וצריך לשמדם

וערבי נחל, הם רומזים לשפתים, ישמר שפתיו מלדבר דברים בטלים, וכל שכן דברים הרעים. והנה, העושה שפתיו ברשותו ומה שצ"ח לדבר בהם מדבר בלי מניעה, כמו שאמר דוד המלך עליו השלום (תהלים יב) 'אשר אמרו ללשוננו נגביר שפתינו אתנו', הרי הוא דומה ל**נחל** שאינו פוסק והולך. באמת אותם דברים אין בהם משום **כערבי נחל** שאין בהם לא ריה ולא טעם. והנה **ערבי נחל** גימטריא 'זה נחש', לרמוז דבעל דברים בעל הלשון, הוא דומה לנחש, ונתן מקום לנחש לשלט עליו. ועוד, **וערבי נחל** עם האותיות עם שני כוללים, גימטריא 'שפה' עם הכולל, הוא חשבון 'שיניה', לרמוז דהשומר שפתיו, השיניה שורה עליו ומשמרתו: ולפיכך צריך לטהר עצמו, ולקדש האברים הנזכרים כראוי, ולשמר משמרת מכאן ולהבא כראוי: (פיתוחי חותם פרשת אמור)

מלמדים עלי זכות. וכך משמעות הכתוב, **שרים שרדפוני** כבר, ועכשו אומרים **חנם** היו רודפים אותי. והנה, **חנם** גימטריא 'ח"ן', הם צ"ח כבשים שאנו מקריבים בשבעת ימי החג, עוד, ד'דפוני חנם ומדברך' סופי תבות גימטריא שבעים, לרמוז על שבעים פרים שאנו מקריבים עליהם ב'ד' ימי החג. והאותיות האלה הם ימ"ך, לרמוז שעל ידי זה הקרבן שאנו מקריבים עליהם, הם נמוכים וגשפלים ונגנעים לפנינו. 'פחד לבי סופי תבות י"ד', הם י"ד אילים שאנו מקריבים ב'ד' ימי החג, וכל זה להכניעם. והם חושבים שהם לטובתם ומלמדים עלי זכות, אבל אני איני בוטח על הזכות ששלמתי עלי, רק ומדברך **פחד לבי**, שהרי כתוב בתורתך (ויקרא כג ט) 'ולקחתם לכם ביום הראשון, ראשון לחשבון עונות, הרי ביום ששלמתי עלי זכות כתבת עלי 'ראשון לחשבון עונות', אם כן מה הועילה זכות ששלמתי עלי, אין לי לבטח רק על התשובה ומעשים טובים:

(אלף בינה תהלים קיט אות ש)

ד' מינים רומזים לאדם שיקדש גופו

ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר כפת תמרים וענף עץ עבת וערבי נחל (ויקרא כג ט). אפשר לרמוז למה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (תנחומא אמור כב) דלמה קראו יום ראשון שיהי חמשה עשר יום הוא, ואמר, ד'ראשון לחשבון עונות, משום דביום הכפורים נתכפרו עונותיהם של ישראל, ומכאן ואילך חשבנא, לפיכך קראו 'ראשון לחשבון עונות':

העיקר הוא שמירת הברית בקדושה

לפיכך באה התורה להזהיר, ולקחתם לכם ביום הראשון, דהינו הרי רפואה שהיא שמירה לכם, **פרי עץ הדר** הוא אות ברית קדש כדאמר בזהר הקדוש (ח"ב פ"ג) והוא אהר"ג. ובו התחילה התורה תחלה, לרמוז דהעיקר הוא שמירת ברית קדש, דאם אין שמירת הברית אין כלום. והנה **אתרוג** עם שני כוללים גימטריא 'ברית'. וקראתו התורה **פרי עץ הדר** לומר, **פרי** שהוא עושה פריה ורבייה, **עץ** שהוא עקר הגוף, לפי שהאדם נקרא 'עץ השדה' (דברים כ"ט), **הדר** בעיניו שיהיה מהדר ושמור בקדושה ובטהרה:

צריך שלבו וכל מחשבותיו יהיו רק לעבודת ה'

כפת תמרים הוא הלולב, והוא רומז ללב, כמשמעות, 'לולב לו לב. לומר, דמהשתא דלשרי חשבנא יעשה לב חדש. ומה שקראתו התורה **כפת תמרים** לרמוז, דסנסני תמרה הם רבים זה אחר זה, הכא נמי המחשבות ד'רבות

רק ביום טוב ראשון של סוכות מתחיל חשבון העונות

והנה אמרו רבותינו ז"ל (תנחומא אמור כב) 'ולקחתם לכם ביום הראשון (ויקרא כג ט), ראשון לחשבון עונות. משום דכל עונות בני ישראל נתכפרו ביום הכפורים, וד' ימים שבין יום הכפורים ליום הראשון בני ישראל עוסקים וטורחים בעשיית סכה ולולב, ואין חטא בא על זדם, אך מיום הראשון מתחיל חשבון עונות:

(אלף בינה תהלים קיט אות ש)

קרבנות החג כנגד שרי אומות העולם

שרים רדפוני חנם ומדברך פחד לבי (תהלים קיט קסא). אי נמי, אפשר לרמוז **שרים רדפוני חנם** על קרבנות החג שאנו מקריבים שבעים פרים כנגד שבעים שרים, שייסתמו פיהם ולא יקטרו עלינו. והארץ בזהר הקדוש בענין זה הרבה (ח"ג נ"ט), ובאר שרשו האמתי ואמר כי "ד אילים שאנו מקריבים בשבעת ימי החג הם כנגד הנה ד' ה' הו"ה (שמות ט ג), לעשות נקמה באויבינו. וצ"ח כבשים שאנו מקריבים גם כן ב'ד' ימי החג הם ח"ן לירדות חצים בלב אויבינו. נמצא, כל הקרבנות שאנו מקריבים בחג שרי אומות העולם חושבים שהם לטובתם, ואינם אלא לרעתם, ועל זה נאמר (משלי כה כב) 'אם רעב שנאך האכילה לחם ואם צמא השקהו מים וכו', כי נחלים אתה חתה על ראשו וה' ישלם לך וכו':

אחרון של סוכות הוא מיוחד לישראל

גם אמרו רבותינו ז"ל (במדבר כא כד) ובזהר הקדוש (ח"א סד) על מה שאמר הכתוב, דביום השמיני מקריבים פר אחד ואיל אחד, משל למלך שרצה לעשות סעודה הוא ואוהבו, ולא רצה שבשעה שהוא יושב בסעודה הוא ואוהבו יבואו עבדיו ומשרתיו ויבלבלו את שלחנם. מה עשה הקדים ופשה סעודה לעבדיו ומשרתיו שבעה ימים ואמר להם, דעו שאני רציתי לעשות סעודה לישב בה אני ואוהבי יום אחד, והריני מקדים לכם אתם סעודה ז' ימים כדי שבימים השמיני אשב אני ואוהבי וזו לא יבוא בינינו, לכך כתיב (במדבר כט לה) 'עצרת תהיה לכם. ולכך נמי מקריבים כי אם פר אחד איל אחד. כנגד הקדוש ברוך הוא שהוא אחד, וכנגד ישראל הנקראים 'גוי אחד':

אינו בוטח אלא בתשובה ומעשים טובים

וזהו שאמר **שרים רדפוני חנם**, הם שבעים שרים, בשאר ימות השנה רודפים אותי לקטרו עלי, ובימי החג הם

חידה שבועית:

מה אומר רבינו מדוע יום א' דסוכות ראשון לחשבון עונות, מה עם ה'ד' ימים שבין יו"ב לסוכות? (נא לכתוב תשובה קצרה ומתמצמת!):

פתרונות יש לשלוח עד יום שלישי הקרוב, כמו כן נא לציין כתובת מדויקת וטלפון

למייל: p0774702681@gmail.com או לפקס 0774702681, יש לציין בראש הדף 'עבוד אביך יעקב'

שם הזוכה בסידור לשחידת מתיבתא בהוצאת עוז והדר:

פרשת בהעלותך:

ה' זאב יהודה יעקובוביץ מבני ברק.

